

Ο ΨΕΥΤΗΣ ΦΙΛΟΣ
Της Αποστολίας Κατσαβούνη

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: το παιδί το οποίο δέχεται μπούλινγκ, επειδή το ένα του χέρι είναι ανάπηρο.
- B) ΔΗΜΗΤΡΗΣ: ο θύτης
- Γ) ΧΡΗΣΤΟΣ: ο ψεύτικος φίλος του Γιώργου
- Δ) ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: αυτός που λύνει το πρόβλημα

1^η σκηνή

Ο Αλέξανδρος βρίσκεται στο έδαφος και έχει καλύψει το κεφάλι του με το ένα χέρι. Ο Δημήτρης έχει σκύψει από πάνω του και γελάει.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Κατάλαβες τι εννοώ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: (Τραυλίζει)

Σε... σε... παρακαλώ... άσε... ά... άσε με.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: (Γελάει)

Θα σε άφηνα, αλλά... (κοιτάζει πίσω του) δεν έρχεται κανείς.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:

Φύγε!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Όχι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:

Φύγε! Σε παρακαλώ, φύγε!

Ακούγονται φωνές και τελικά ο Δημήτρης φεύγει. Ο Αλέξανδρος σηκώνεται, τινάζει τα χέρια του και φεύγει κουτσαίνοντας.

2η σκηνή

Ο Αλέξανδρος βρίσκει τον φίλο του, τον Χρήστο, κοντά σε ένα περίπτερο και ζητάει βοήθεια. Τα ρούχα του Αλέξανδρου είναι βρόμικα, κουτσαίνει και έχει μια πληγή στο πιγούνι.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Αλέξανδρε, γιατί είσαι έτσι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:

Γεια! Ε... δεν ξέρω πως φαίνομαι. Σίγουρα χάλια! Χάλια!

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Καβγάδισες με τον Δημήτρη;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:

Ναι... Αλλά εγώ δεν έφταιγα. **(σηκώνει ελαφρώς το ένα του χέρι, ενώ το άλλο το κρύβει στην τσέπη της ζακέτας του)**

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Καλά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: **(Είναι αγχωμένος και μιλάει γρήγορα.)**

Ήρθε... και... και ξέρεις τι μου έκανε; Ήρθε και άρχισε να με σπρώχνει, να με χτυπάει, να με κλοτσάει και να μου φωνάζει πως εγώ φταίω για όλα! Δεν... δεν ξέρω γιατί. Με είχε κοροϊδέψει και για το χέρι μου! Και άρχισε να γελάει μαζί μου, αλλά στο τέλος άκουσε κάποιον να έρχεται και έφυγε. Τότε έφυγα κι εγώ, γιατί όποιος και να ήταν, δεν ήθελα να με δει σ' αυτό το χάλι.

ΧΡΗΣΤΟΣ: **(Αδιάφορα.)**

Και τώρα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:

Τώρα δεν ξέρω τι να κάνω!

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Άστον, μην του δίνεις σημασία.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:

Και όταν έρχεται και με δέρνει, τι να κάνω;

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Δεν ξέρω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:

Γιατί μου μιλάς έτσι.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Τι σου είπα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:

Μοιάζει σαν να μην νοιάζεσαι.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Εγώ δεν νοιάζομαι; Αφού φίλοι είμαστε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: (Εκνευρισμένος)

Είμαστε;! Εδώ σου λέω για τα προβλήματα μου, σου ζητάω μια φιλική συμβουλή κι εσύ με γράφεις! Με γράφεις στα παλιά σου τα παπούτσια!

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Αλέξανδρε, δεν φταίω εγώ για τα προβλήματα σου. Ήρθες εδώ βρομιάρης, μες τα χόματα και θες να σε βοηθήσω κιόλας!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:

Φίλοι δεν είμαστε; Σε ποιον να πήγαινα;

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Σε μια τρύπα να κρυφτείς μην σε ξαναβρεί ο άλλος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:

Αυτά που μου κάνει ο Δημήτρης, ξεκίνησαν από πέρσι, στο γυμνάσιο. Ήλπιζα πως δεν θα βρεθούμε στο ίδιο λύκειο, αλλά βρεθήκαμε! Και στην ίδια τάξη, μάλιστα. Τι θες να κάνω; Να είμαι ήρεμος;;

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Φύγε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: (Εκπληκτος.)

Με διώχνεις;

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Φύγε! Άντε να μην σου πω κάτι άλλο!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:

Εντάξει. Συγγνώμη που σε ενόχλησα...

3^η σκηνή

Ο Αλέξανδρος βρίσκεται στο σχολείο και στον διάδρομο συναντάει τον Δημήτρη.

Ο Αλέξανδρος προσπαθεί να μην του δώσει σημασία, αλλά ο Δημήτρης του κλείνει τον δρόμο.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Που πας;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:

Όπου θέλω.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Μην μου αντιμιλάς εμένα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:
Εντάξει.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:
Που πας, ρώτησα!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:
Δε... δε...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: (Γελάει.)
Δεν ξέρεις; Μυαλό δεν έχεις, ε;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:
Μάλλον...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:
Πόσα έχεις;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:
Τι να έχω;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:
Πορτοφόλι δεν φέρνεις μαζί σου στο σχολείο ή ούτε αυτό το σκέφτεσαι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:
Φε... φέρνω.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:
Για να το δω!

Ο Αλέξανδρος ανοίγει γρήγορα την σχολική του τσάντα και βγάζει ένα μικρό πορτοφόλι. Ο Δημήτρης του το παίρνει και το ανοίγει, βγάζει τα χρήματα, τα οποία τα βάζει στην τσέπη του παντελονιού του, και το πετάει στην άλλη άκρη του διαδρόμου.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:
Τώρα πήγαινε να το πάρεις. Εμείς θα τα ξαναπούμε στο μεγάλο διάλειμμα.

4^η σκηνή
Ο Αλέξανδρος βρίσκει τον φίλο του τον Χρήστο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:
Χρήστο, χρειάζομαι βοήθεια! Χρήστο!

ΧΡΗΣΤΟΣ:
Τι συμβαίνει;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:

Ο Δημήτρης μου πήρε πάλι τα χρήματα.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Κι εγώ τι θες να κάνω;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:

Μετά από κάθε φορά που συμβαίνει αυτό, δεν έχω ψηλά για να αγοράσω πρωινό και οι γονείς μου με ρωτάνε γιατί τα ξοδεύω τόσο γρήγορα!! Κι εγώ να τους πω πως είμαι τόσο χαζός που μου τα παίρνει ένας όταν με βρει στο σχολείο ή στον δρόμο;

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Όχι, όχι. Να μην τους πεις. Θα φανείς άχρηστος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: (Με σκυμμένο το κεφάλι.)

Και τι να κάνω;

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Δεν μπορώ να σε βοηθήσω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: (Απογοητευμένος.)

Κάθε φορά που μου ζητούσες βοήθεια, σε βοηθούσα! Κι εγώ τώρα που σου ζητάω μια συμβουλή έστω, σαν φίλοι που ήμαστε, δεν θες ούτε να μ' ακούσεις!!

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Δεν ισχύει. Και δεν θυμάμαι να σου ζήτησα ποτέ βοήθεια.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:

Μα πόσες φορές μου ζήτησες να σε βοηθήσω με τα μαθήματα! Και θυμάσαι τότε που είχες μπλέξει με κάτι αγόρια τα οποία σε έναχναν κι εγώ έλεγα ψέματα, για να σε βοηθήσω;! Τίποτα δεν σημαίνει αυτό για σένα;

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Ναι, αλλά... δεν μπορώ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:

Εντάξει, αλλά γιατί με αποφεύγεις όταν σου μιλάω αυτές τις μέρες; Προσπαθώ και να κουβεντιάσω μαζί σου, αλλά έρχομαι σε σένα και για βοήθεια. Δεν ξέρω τι να κάνω, με καταλαβαίνεις; Δεν ξέρω!!

ΧΡΗΣΤΟΣ: (Εκνευρισμένος.)

Σώπα!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:

Όχι, δεν θα σωπάσω. Δεν μ' ακούς όταν σου μιλάω, δεν μου λες τα νέα σου, μου μιλάς όταν θες να σε βοηθήσω στα μαθήματα και λες πως είμαστε φίλοι, τι θες να κάνω; Να το αφήσω έτσι;!

ΧΡΗΣΤΟΣ: (Θυμωμένος.)

Σταμάτα να μιλάς! Σταμάτα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:

Όχι.

ΧΡΗΣΤΟΣ: (Φωνάζει.)

Φύγε ρε! Αχάριστε! Εγλωιστής είσαι, μόνο τον εαυτό σου σκέφτεσαι!!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: (Εκπληκτός.)

Για... γιατί μου φωνάζεις, Χρήστο; Φίλοι δεν είμαστε;

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Όχι. Φύγε και μην σε ξαναδώ μπροστά μου, δεν φαντάζεσαι τι θα πάθεις!

Ο Αλέξανδρος τρομάζει και φεύγει τρέχοντας.

5^η σκηνή

Ο Αλέξανδρος περπατάει στον δρόμο και σκέφτεται.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:

Τους έχω βαρεθεί όλους. Ο Δημήτρης δεν σταματάει και ο Χρήστος με αγνοεί. Ούτε θέλει να μ' ακούσει. Να μου πει «Σε καταλαβαίνω, ρε φίλε». (κάνει μια παύση) Πριν μερικά χρόνια... μερικά παιδιά, που δεν τον συμπαθούσαν για κάποιους λόγους, του είχαν στήσει παγίδα για να τον δείρουν. Εγώ τον βοήθησα να ξεφύγει. Και σήμερα, εγώ του ζητάω μια συμβουλή ή έστω μια παρηγοριά κι αυτός τίποτα! Και με διώχνει πάλι.

Στους γονείς μου να πω κάτι; Καλύτερα όχι. Θα φανώ άχρηστος, φοβιτσιάρης... Είχα μιλήσει μια φορά σε μια καθηγήτρια και αυτή μου είπε πως αυτό είναι δικό μου πρόβλημα. Είχα πει και σ' έναν άλλον καθηγητή και μου απάντησε πως δεν χρειάζεται να δίνω σημασία στον Δημήτρη. Όταν όμως μου κλείσει τον δρόμο εγώ τι να κάνω; Είπα και στον Χρήστο και μου είπε πως δεν μπορεί να κάνει τίποτα. Όλοι θεατές μένουν! Και ξέρετε κάτι: στην τελική ούτε εμένα με νοιάζει αν πάθετε κάτι. Αν το κάνω, θα σας αρέσει; Όχι. Υπάρχουν κάποιες φάσεις στην ζωή που απλώς χρειάζεσαι βοήθεια. Όταν όμως δεν θέλει κανείς να σε βοηθήσει... μάλλον δεν έχει νόημα. Πρέπει να είμαι φοβιτσιάρης, άχρηστος, είναι δικό μου πρόβλημα... και όλα αυτά, γιατί σε κάτι διάφερα απ' τους άλλους. Αν το χέρι μου δεν ήταν έτσι... Πως έμπλεξα ρε φίλε...

6^η σκηνή

Δύο μέρες αργότερα, αφού ο Δημήτρης έκλεψε άλλες δύο φορές τα χρήματα του Αλέξανδρου. Ο Αλέξανδρος δεν μιλάει σε κανέναν και στο σπίτι νόμισαν ότι ήταν άρρωστος. Παρόλα αυτά, την επόμενη Δευτέρα πάει κανονικά σχολείο.

Πρωί. Πίσω απ' το σχολείο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: (Σκέφτεται και περπατάει στο πεζοδρόμιο.)

Σίγουρα πάλι θα μου πάρει τα χρήματα ο Δημήτρης. Τι να πω στους γονείς μου... Θα φανώ τόσο... τόσο... Δεν ξέρω πώς να με χαρακτηρίσω! Και νόμισαν πως ήμουν άρρωστος. Το Σαββατοκύριακο επέμεναν να ξεκουραστώ και να μην βγαίνω έξω. Και

καλύτερα έτσι, γιατί άμα συναντούσα τον Δημήτρη... Μου είχε τύχει μια φορά να τον συναντήσω ένα Σάββατο όταν με είχαν στείλει οι γονείς μου για ψώνια. Με έσπρωξε τάχα τυχαία ώστε γλίστρησα και έπεσα όσο πήγαινα στον δρόμο για το σούπερ-μάρκετ. Μετά με άφησε. Τώρα δεν ξέρω τι να περιμένω...

Ακούγονται φωνές. Ο Αλέξανδρος σταματάει και κρύβεται πίσω από μία στάση λεωφορείου για να κρυφακούσει. Βλέπει τον Δημήτρη και τον Χρήστο.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Τις προάλλες του πήρα άλλα 5 ευρώ.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Δεν είχε άλλα;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Όχι ρε. Τον ξέρεις, δεν του δίνουν πολλά.

ΧΡΗΣΤΟΣ: (Γελάει.)

Έρχεται και παραπονιέται σε μένα. Βέβαια, αυτές τις μέρες δεν μου μιλάει, αλλά ούτε κι εγώ του δίνω σημασία.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Ρε συ, μην κάνεις έτσι, θα καταλάβει. Να του πεις να παίρνει περισσότερα χρήματα, γιατί έτσι θα τον δέρνω λιγότερο.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Εντάξει, αλλά... Δεν μου λες: γιατί ακριβώς απ' αυτόν παίρνουμε χρήματα;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Εσύ γιατί νομίζεις;

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Γιατί... ξέρεις πως πάντα ήταν μόνος και μετά με βοήθησε σε κάτι, γίναμε φίλοι... Πρέπει να ήμουν ο πρώτος του φίλος.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Δεν είχε άλλους φίλους; Τόσο χαζός είναι, ε;

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Χαζός όχι τόσο όσο φοβιτσιάρης. Πάντα τον κορόιδευαν επειδή είναι ανάπηρος. Αφού ξέρεις ότι το ένα του χέρι είναι μικρότερο απ' το άλλο. Φαίνεται.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Ναι και είναι χάλια έτσι. Ξέρεις σε ποια ηλικία το έπαθε αυτό;

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Στα... 7 αν δεν κάνω λάθος. Αλλά ο Αλέξανδρος πάντα φοβιτσιάρης ήταν και πολύ αντικοινωνικός. Εμένα με εμπιστεύεται, εσένα σε φοβάται, οπότε τον κάνουμε ό,τι θέλουμε!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Δίκιο έχεις... Πάντως, λέω να φύγουμε, γιατί σε λίγα λεπτά ξεκινάει το μάθημα.

Περπατάνε και συναντάνε τον Αλέξανδρο. Μένουν έκπληκτοι. Ο Αλέξανδρος τους κοιτάζει θυμωμένος, ειδικά τον Χρήστο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:

Είστε... είστε...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Τι είμαστε ρε Αλέξανδρε; Πες και καμιά κανονική πρόταση.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:

Άκουσα όλα όσα είπατε. **(Κοιτάζει τον Χρήστο.)** Ξέρεις κάτι; Δεν είσαι δίκαιος. **(Αυξάνει τον τόνο της φωνής του.)** Αυτό ήταν εκμετάλλευση!

ΧΡΗΣΤΟΣ: **(Φωνάζει.)**

Σκάσε! Ό,τι θέλω θα κάνω. Ακόμη και τώρα, δεν μπορείς να πεις τίποτα. Εμείς μπορούμε να σε αποτελειώσουμε!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Τον ακούς; Έχει δίκιο. Σε λίγα δευτερόλεπτα σε βλέπω στο έδαφος μες στα αίματα. Οπότε πρόσεχε τα λόγια σου!

Ο Δημήτρης πιάνει τον Αλέξανδρο απ' το κανονικό του χέρι και ο Χρήστος απ' τον γακιά. Ο Αλέξανδρος τραβιέται και τον αφήνουν. Κάνει δύο βήματα πίσω.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Κοίτα τον. Φοβάται το καημενούλη, δεν χτυπάει με το χεράκι του.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:

Σταμάτα!

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Όχι, δεν θα σταματήσω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: **(Φωνάζει.)**

Σταμάτα!!!

Ο Αλέξανδρος τρέχει και πάει στο σχολείο.

7^η σκηνή

Ο Αλέξανδρος φτάνει στην αυλή του σχολείου του τρέχοντας, γιατί χτυπάει το κουδούνι, αλλά σκοντάφτει και πέφτει. Αρχίζει να κλαίει. Ο διευθυντής που περνάει τυχαία, τον προσέχει και πάει να τον βοηθήσει. Του λέει να έρθει μαζί του στο γραφείο του και ο Αλέξανδρος τρομοκρατημένος αντιστέκεται, γιατί δεν ήθελε κανείς να τον δει σ' αυτή την κατάσταση.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:

Όχι, μα... μα... εγώ δε... δεν έκανα τίποτα! Για... γιατί να έρθω;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Εσύ γιατί δεν είσαι στο μάθημα; Ξεκίνησε πριν λίγα λεπτά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:

Δε... δεν το ήθελα... Δε... δεν μπορούσα να έρθω στην ώρα μου.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Αποκοιμήθηκες; Αυτό δεν είναι δικαιολογία.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:

Όχι, αλλά... δείτε! **(Του δείχνει το χέρι του.)** Με κορόιδευαν γι' αυτό.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Ποιος σε κορόιδευε;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:

Ε... ένας φίλος μου και ε... ένας άλλος από... από το σχολείο. Είπαν... είπαν ότι θα βρεθώ στο έδαφος.... μες... μες τα... μες τα αίματα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: (Εκπληκτος.)

Ποιοι είναι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:

Αν σας πω, θα μου συμβούν χειρότερα πράγματα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Ναι, αλλά πως θες να σε βοηθήσω αν δεν μου πεις ποιοι είναι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: (Εκπληκτος.)

Θέλετε να με βοηθήσετε;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Μα φυσικά. Αλλά για να μην καθόμαστε στον διάδρομο και κάνουμε φασαρία, πάμε στο γραφείο μου να μου πεις. Και όσο για το μάθημα, θα μιλήσω με τον καθηγητή σου.

8^η σκηνή

Ο Αλέξανδρος τα λέει όλα στον διευθυντή, ο οποίος φωνάζει τα άλλα δύο αγόρια.

Ο Αλέξανδρος περιμένει για λίγο έξω απ' το γραφείο του και σε λίγο τον φωνάζει ο διευθυντής για να του ζητήσουν συγγνώμη.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Είπαμε με τα παιδιά πως δεν θα ξαναγίνει ότι έγινε. Οι νεαροί από δω, ξέρουν τι να πουν;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Ε... συγγνώμη.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Εσύ, Χρήστο;

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Συγγνώμη.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: (Αυξάνει τον τόνο της φωνής του.)

Χαμηλά το βλέμμα. Άντε μπράβο! Θα 'πρεπε να ντρέπεστε! Και οι δύο παίρνετε από μια 5ήμερη αποβολή.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Τι;!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Άμα ρωτήσω το γιατί, κακό είναι;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Χωρίς εξυπνάδες, παρακαλώ. Θα μιλήσω με τους γονείς σας! Και με τους καθηγητές σας. Θα πρέπει να μιλάμε περισσότερο για μια ήρεμη ζωή χωρίς διακρίσεις και χωρίς μπουλινγκ. Εσείς οι δύο να προσέχετε. Συνεννοηθήκαμε;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ & ΧΡΗΣΤΟΣ:

Ε... ναι, ναι.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Ωραία. Πηγαίνετε στις τάξεις σας, τώρα.

Ο Χρήστος και ο Δημήτρης φεύγουν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Άμα σε ξαναενοχλήσουν, να έρθεις να μου πεις, εντάξει;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:

Ε... εντάξει. Και... σας ευχαριστώ πολύ κύριε Διευθυντά!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Κανένα πρόβλημα. Πήγαινε τώρα. Καλό μάθημα!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:

Ευχαριστώ. Καλή συνέχεια!

Ο Αλέξανδρος φεύγει απ' την σκηνή.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: (Αναστενάζει.)

Ο κόσμος πρέπει να μάθει να αποδέχεται τους διαφορετικούς ανθρώπους. Μα πως... θα μιλήσω στα παιδιά. Θα κάνουμε κάτι σαν εκδήλωση... και θα γίνουν τίμιοι άνθρωποι. Το ελπίζω.

Αποχωρεί απ' την σκηνή.

ΤΕΛΟΣ